

Anna Stenman

I Väs - ter-göt-land väx - te i ett sol - dat - torp opp den vack - ra flic - kan
An - na, sin mo - ders fröjd och hopp. O - skyl - dig sprang den lil - la, en
Äi - va till att se, vad viss - te hon om värld - den och all dess fres - tel - se?

Vad visste hon, bland blomstren fin's ormar här och där,
att världen är en snara, som rosenfärgad är?
Snart fick hon det erfara, och det på praktiskt vis,
när liten Anna lämnat sitt hem, sitt paradiset.

En gång »En modig svenska», skön Anna kallad blev,
och därom brett och vida i tidningar man skrev.
Det var när hon i Finland kring landet gjorde tur,
där hon champagne druckit hos lejon i en bur.

Vid femton år så kom hon till Mälarns kungastad,
en skön blondin att skåda, behaglig, lätt och glad,
bedårade var yngling, som henne skåda fick
och tände brand i hjärtan allt med en enda blick.

Den första plats hon mottog, det var i Berns salong.
I »Gamla Stockholm» även skön Anna sågs en gång;
det var utställningsåret och mången minns väl det
på Schweizeri't den fröken, förtjusande och nått.

Se'n dess hon avancerat, än högt, än lågt det bar,
från Schweizerier, slutligt det på Caféer var.
Kom så till andra ställen allt lägre uti rang
och bågen spändes, spändes, till dess den slutligt — sprang.

Trött utav världens fröjder nu Anna in sig skrev
i Frälsningshärens rullor och en »soldat» där blev.
Gick så på Stockholms gator och »Stridsrope» utbjöd
att frälsa arma människor från synd och sorg och nöd.

Men se! Den som vill frälsa — kan falla även själv
och nu så bar det utför... en ros på lössläppt älv.
Av verklig kärlek friar en man till henne då
att rädda henne undan, till maka henne få.

Det bröllop stod om Lördan, om Söndan tog hon gift,
om Måndan ville resa och skrev en kärleksbikt.
Gick till Centraln på Tisdan, det var den fjärde da'n
och då — ett mord det skedde, som väckte skräck i sta'n

En utav hennes många tillbedjare man sett
gå uti hennes sällskap. »De gingo såsom ett».
Han talte hur han sörjde sen Anna nu stått brud.
»Jag kan ej längre leva... Revolvern... O, min Gud!»

Vid dessa ord han lossar ett skott och sedan ett.
På gatan föll skön Anna. Och svärmarn utan vett
sprang, följd av folk på gatan, och snart sig själv han sköt
två skott, varur det ena en liten blodström flöt.

Han dog ej. Men skön Anna i livet mer ej är,
dess vilda kärleksdrama på jord är utspelt här.
Men svärmeriet lever att kräva offer fler,
och skalden, tänkarn, häpnar vid tid som så sig ter.

Jöns Hansson Chronwall